

A keresztyénség egysége

Időpont: 1952. október 5. Szentháromság utáni 17. vasárnap

Alapige: Ef 4,1-6

Kérlek azért titeket én, ki fogoly vagyok az Úrban, hogy járjatok úgy, mint illik elhívásokatokhoz, melylyel elhívatatok.

Teljes alázatossággal és szelidséggel, hosszútűréssel, elszenvedvén egymást szeretetben, Igyekezvén megtartani a Lélek egységét a békességnek kötelékében.

Egy a test és egy a Lélek, miképpen elhívástoknak egy reménységében hívattatok el is;

Egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség;

Egy az Isten és mindeneknek Atyja, aki mindeneknek felette van és mindenek által és mindnyájatokban munkálkodik.

A mai napra kirendelt szentírási szakasz közvetlen folytatása a múlt vasárnapinak. Múlt vasárnap ez volt az Ige utolsó akkordja: Istennek legyen dicsőség az egyházban a Krisztus Jézusban nemzetségről nemzetségre örökkön örökké, a mai azzal folytatja: Istennek akkor lesz dicsősége az egyházban, ha a keresztyénség egységes lesz.

Melyikünknek nem fájt már a keresztyénség szétszakadozottsága! Még akkor is, ha az egyes keresztyén egyházak a saját kerítésükön belül élnek másokkal nem harcoló, de nem is törődő életüket, hát még ha farkasszemet néznek egymással, vagy ádáz tusakodásban vannak egymással. A történelem tanúsága szerint – sajnos – ez az utóbbi a gyakori eset. Nem kell ezért a múltba mennünk, gályarabok emlékét idéznünk, elég meghallgatni, vagy elolvasni a spanyol protestánsüldözés legújabb tényeit s az embernek összeszorul a szíve, de – sajnos – ökölbe is szorul a keze annak láttán, hogy mi mindent csinálnak még ma is „Jézus Krisztus szent nevében.”

Az istentelen embert a gazdasági erők szétforgácsolódása bántja a keresztyén egyház szétszakadozottságának láttán s felveti a kérdést, nem lehetne-e egyszerűen egy templomot és egy papot hagyni minden községben felekezeti különbség nélkül mindazok számára, akiknek még kell az egyház. Ha ez ilyen egyszerű volna! Az emberek ugyan mindig hajlandók Istenen spórolni, de ebbe a gondolatba mindenki csak úgy menne bele, ha az ő egyháza lenne a megmaradó.

Az úgynevezett általános vallásosságban élő emberek az általános vallásosság fennköltnek hitt magasságából lekicsinyléssel néznek a hitvallási keretek között élőkre, elmaradottaknak tekintik őket s szeretnének behozni valamilyen felekezetközi, vagy inkább felekezetfölötti egyházat, melynek vérszegény életében azután mindenki megtalálhatná a maga lelki szükségletét. A történelem azonban arra tanít, hogy különböző hitvallású egyházak erőszakos egyesítése nem kevesbíti, hanem sokasítja az egyházak számát. A régiek is megmaradnak s egy újjal több lesz.

Hát olyan helyzet ez, amelyen nem lehet segíteni? Józanul meg kell látnunk, hogy míg e földön vagyunk, megvalósíthatatlan álmunk az egy akol és egy pásztor gondolata, de azt is meg kell látnunk, hogy lehet megtartani a Lélek egységét a békességnek kötelékében. És ez több, mint a szervezet, vagy a liturgia egysége. Ennek örömdetes jelei vannak korunkban is. A missziói munkaterületen alakult úgynevezett ifjú egyházak csodálatosan megtalálják egymás kezét s a régi történeti egyházak legutóbbi lundi konferenciája is bizonyítja, hogy nem hiába imádkozik Jézus az övéi egységéért.

Nézzük, mit mond Pál apostol nekünk erről a fontos kérdésről?

1. Mit tett Isten a keresztyénség egységéért?

A 3. versben ezt írja az apostol: „*Igyekezvén megtartani a Lélek egységét a békességnek kötelékében.*”. Az egységet tehát nekünk nem megteremteni kell, nem csinálni kell, csupán megtartani. Az egység megvan. Azt Isten teremtette meg. Ez az egység hitcikk, amint a III. hitágazatban is valljuk: Hiszek **egy** keresztyén anyaszentegyházat, – de azért nem kevésbé valóság, mint bármi más ezen a világon.

a./ Az egyházat a Szent Lélek alapította: egy a törzs tehát, amelyből fakadtunk. Mikor az ember bűne megrontotta az egyházat, ugyanaz a Szent Lélek gondoskodott az egyház megtisztításáról, az evangéliumnak eredeti fényében való világotatásáról. Nem minden egyházszakadás mögött van tehát a gonosz lélek. Van olyan, amely mögött a Szent Lélek van.

b./ Nemcsak a Lélek egy, hanem az elhívás is. A Szent Lélek úgy teremtette meg az egyházat, hogy kihívta népét e világból. Ez az elhívás nem történt sablonszerű egyformasággal, ahányan vagyunk, annyiféle a megtérésünk története, de mindegyik mögött ugyanaz a Lélek van, aki igéje és szentségei által világossá akarja tenni előttünk, hogy nem maradhatunk úgy, amint vagyunk, hanem más emberré kell lennünk, ha nem akarunk elveszni.

c./ Nemcsak a Lélek és az elhívás, hanem az elhívás célja is egy. „... *elhívástoknak egy reménységében hívattatok el is*”, mondja az apostol a 4. versben. Üdvösségre hívott el minket a Lélek. Az üdvösségben együtt lesznek az elhívottak. Nincs külön mennyország a katolikusoknak, külön a reformátusoknak, külön az evangélikusoknak és így tovább.

d./ Egy a hit is, mely által elhívásunknak reménysége valósággá válik. Nem igaz az, hogy ki-ki a saját hite szerint üdvözl. Nincs senkiben másban üdvösség, nem is adatott más megtartó, mint Jézus Krisztus. Lehetnek tehát a hitben különböző színárnyalatok, lehetnek benne hangsúlyeltolódások, de megtartó hit csak az, amely hisz Jézus Krisztusban, aki mint Isten Fia meghalt bűneimért a kereszten, hogy megváltson. Az őskeresztyének így fejezték ki ezt valamikor röviden: Jézus Krisztus Isten Fia, Megváltó.

e./ Egy a keresztség is. Különböző keresztyének különböző formák között élhetik egyházi életüket és gyakorolhatják kegyességüket, de az ajtó, amelyen be kell lépniök az egyházba, mindenütt a keresztség. Ez a keresztség megismételhetetlen szentség. Érvényes, akármelyik pap végezte is el, sőt szükségkeresztség esetében bármely megkonfirmált egyén is.

f./ Egy a test is. Az egyház Krisztus titokzatos teste, akiben szép renddel egybe rakatik és egybe szerkesztetik (Ef 4,15-16) minden keresztyén. Mindenki! Az is, aki volt, az is, aki van s az is, aki még csak majd lesz.

g./ Ennek a testnek egy a feje. Egy az Úr: Jézus Krisztus. Az egyházban csak neki van rendelkezési joga. Neki van alárendelve minden hatalom.

h./ És egy az Atyánk, mindenkinek Atyja. Egy az Isten, akit imádunk. A mód, amint imádjuk, lehet különböző, de a személy, akit imádunk, az ugyanaz.

Testvér, ki eddig csak a különbözőségeket láttad, nyíljék meg a szemed annak meglátására, hogy mi minden **egy** a keresztyénségben még a szétszakadozottságban is!

2. Mit vétkezik az ember ez ellen az egység ellen?

Az egységet megcsinálni nem tudjuk, de elrontani igen. Isten megadja, mi pedig nem tartjuk meg, elveszítjük Isten ajándékát. Úgy történik ez, hogy elfelejtkezünk elhívásunkról.

a./ Szolgáló egyház helyett uralkodó egyház akarunk lenni. Isten országának politikája helyett saját hatalmi politikánkat csináljuk. Mint a mai nap evangéliumában a lakodalmas vendégek, a főhelyekért tolakodunk, rangsort állítunk fel, megkülönböztetünk első, másod- és harmadosztályú egyházakat. Ebből születtek meg régen az erőszakos térítések s mindig a féltékenységi villongások.

b./ Akkor is letér elhívásától az egyház, ha az ige egyháza helyett az emberi tan egyháza lesz. Amikor nem elég a kijelentés, hanem elkezd az egyház felettébb bölcsekedni, akkor mindig elkezdődnek a hitviták, felgyúlnak az eretnekégető máglyák s megindul a szektafolyamat.

c./ Az elhívásáról megfélelmező egyház a szeretet egyháza helyett a torzsalkodás és ítélkezés egyháza lesz. Mindez nemcsak egyházközi viszonylatban áll, hanem egy egyházon belül is. Mint áll ez a kérdés a mi egyházunkban, közelebbről a mi gyülekezetünkben?

3. Isten nem nyugszik ebbe bele. Lelke által mozgósítja a keresztyéneket az egység munkálására. Mi a kötelessége az embernek ezért az egységért?

a./ Az egységet nekem kell elkezdenem. Pál nem kora gyülekezeteit hívja fel elsősorban az egységre, hanem magukat az egyes efezusi híveket. Nekem kell reá igyekezni /3.vers/.

b./ Alázatosságra int engem a 2. vers. Az alázat nem tartja sokra magát, de sokra tart másokat. Bizony, így is van: A gőg bomlaszt, az alázat forraszt.

c./ Szelídséget követel továbbá tőlem az ige. A szelídség az alázatosság egyik élettünete, mely elhordozza a másikat, nem keseredik el, nem gerjed haragra s nehéz helyzetekben tud hallgatni, vagy teljes nyugalommal válaszolni. Bizony igaz, a szelídség nagy viharokat le tud csendesíteni.

d./ A hosszútűrést köti lelkemre az ige. A hosszútűrő arra gondol, mennyi türelemmel hordozta őt Isten, míg a harag gyermeke volt, hogyan tudott várni a megtérésére, visszaesésekor hányszor tudott újra megbocsátani, ezért ő sem idegeskedik, hanem hosszan tűr.

e./ Szenvedjétek el egymást szeretetben! Ebben foglalható össze minden kötelességünk. Ne csak a jót fogadjuk el a másiktól, hanem a szenvedést is! Ez a hordozó lelkület a fennálló különbségek kiegyenlítésére törekszik s nem engedi, hogy a különbségek ellenséges ellentétékké fajuljanak el. Arra gondol, hogy azok, akik a mennyben örökkévaló békességben fognak majd együtt élni, kell, hogy már itt az ideigvalóságban is békében tudjanak lenni egymás mellett s egymással.

Ha talán nehéz mindez, ne felejtsd el, hogy Jézus főpapi imádságában imádkozott a keresztyénség egységéért. Ez az imádság minden intésnél jobban kötelez minket. Ebben az imádságban benne van a mi gyülekezetünk is, benne van a te családod békessége is. Mennyi valósult meg ebből az imádságból a mi életünkben? Igyekezzünk megtartani a Lélek egységét a békességnek kötelékében!

Ámen.